

Sygn. akt I C 718/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Kuryło- Maciejewska

Protokolant: Jolanta Zengiel

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **Z. G.**

o zapłatę 1 999,64 zł

I. zasądza od pozwanego **Z. G.** na rzecz strony powodowej (...) **S.A. z siedzibą w W.** kwotę **1801,64 zł** (jeden tysiąc osiemset jeden złotych sześćdziesiąt cztery grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę **1230 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

początek tekstu

[Przewodnicząca 00:00:02.569]

Strona powodowa, (...) SA z siedzibą w W., wniosła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew przeciwko Z. G. o zapłatę kwoty 1.999 złotych 64 groszy wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 30 złotych i kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że wierzytelność dochodzona przez powoda od pozwanego wynika z umowy pożyczki pieniężnej, stanowiącej kredyt konsumencki, zawartej w formie pisemnej, oznaczonej numerem (...) i wypłaconej w dniu 28 września 2015 roku. Na mocy tej umowy powód zobowiązał się udzielić pozwanemu pożyczki pieniężnej w kwocie 1.500 złotych, a pozwany zobowiązał się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat, określonym umową wraz z odsetkami umownymi w wysokości stałej stopy oprocentowania 10 procent w stosunku rocznym. Dodatkowo pozwany zobowiązał się zapłacić wraz z każdą ratą pożyczki opłatę administracyjną w wysokości 15 złotych miesięcznie oraz jednorazową opłatę przygotowawczą w wysokości 590 złotych, która rozdzielona była proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczana częściowo z każdą ratą w terminach spłaty rat pożyczki. Zadłużenie pozwanego z tytułu umowy pożyczki na dzień wniesienia niniejszego pozwu wynosi 1.999 złotych 64 grosze. Na powyższą kwotę składają się następujące należności: kwota 1.250 złotych, stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych z harmonogramu spłat do umowy pożyczki, kwota 28 złotych 8 groszy, tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 10 procent w stosunku rocznym od kwoty niespłaconego kapitału od dnia następnego po dniu zapłaty ostatniej raty pożyczki, to jest od 1 stycznia 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia

pozwu, to jest do dnia 23 marca 2016 roku. Ogółem kwota 123 złote z tytułu kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty, kwota 75 złotych z tytułu kosztu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, opłata przygotowawcza w łącznej kwocie 478 złotych 56 groszy, opłata administracyjna w kwocie 45 złotych. Umowa pożyczki została rozwiązana przez powoda pismem z dnia 1 marca 2016 roku za dwutygodniowym wypowiedzeniem z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia z umowy, przekraczającego 60 dni, z dniem 15 marca 2016 roku ze skutkiem prawnym natychmiastowej wymagalności wszystkich należności umowy z dniem 16 marca 2016 roku.

Powód podejmował próby mediacji z pozwanym przez kilkukrotne wzywianie pozwanego listownie albo elektronicznie do dobrowolnej spłaty zadłużenia, lecz pozwany zadłużenia nie spłacił. Dochodzona wierzytelność jest bezsporna, gdyż pozwany nie kwestionował jej wysokości. W związku z tym, że pozwany nie spełnił świadczenia w wyznaczonym terminie, wniesienie pozwu jest konieczne i uzasadnione.

Powód wyjaśnia, iż domaga się zapłaty od pozwanego na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty, stosownie do treści artykułu 481, paragraf 2 k.c.

W dniu 21 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie wydał postanowienie w przedmiocie przekazania sprawy do Sądu Rejonowego w Dzierżonowie, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Po przekazaniu sprawy od tutejszego Sądu strona powodowa podtrzymała swoje żądanie, a jako odwoły w sprawie załączyła kserokopię umowy pożyczki numer (...), sporządzoną w dniu 28 września 2015 roku pomiędzy pożyczkodawcą, (...) SA, a Z. G. na kwotę 1.500 złotych. Zgodnie z punktem 13 tej umowy w przypadku opóźnienia klienta w spłacie rat pożyczki, pożyczkodawca jest uprawniony do podjęcia działań upominawczo-windykacyjnych, zgodnie ze wskazaną niżej kolejnością, których koszt każdorazowo ponosi klient w następującej wysokości: koszt przygotowania i wysyłki pierwszego monitu 25 złotych, koszt przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty 49 złotych, koszt przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty 49 złotych, koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego 75 złotych.

Dołączono także kserokopię uaktualnionej wersji harmonogramu spłat w związku z przedmiotową umową pożyczki, przesłaną na adres pozwanego z dnia 29 września 2015 roku, kserokopię monitu z dnia 11 stycznia 2016 roku, kserokopię wezwania do zapłaty z dnia 27 stycznia 2016 roku, ostateczne wezwanie do zapłaty z ostrzeżeniem o możliwości przekazania informacji o zaległym zadłużeniu do Rejestru Dłużników z dnia 12 lutego 2016 roku, kserokopię wypowiedzenia umowy pożyczki oraz ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 1 marca 2016 roku, kserokopię z książki nadawczej na okoliczność wysłania do pozwanego przesyłki pocztowej.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w oparciu o załączone przez stronę powodową dowody, Sąd ustalił stan faktyczny, zgodny z twierdzeniami zawartymi w pozwie, którego to stanu faktycznego nie kwestionował również na rozprawie w dniu dzisiejszym pozwany, Z. G.. Zakwestionował pozwany natomiast wysokość opłat wynikających z punktu 13 umowy pożyczki, a dotyczących sporządzenia i przesłania na jego adres wezwań do zapłaty oraz przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, analizie zebranego materiału dowodowego oraz po zapoznaniu się ze stanowiskiem pozwanego, zaprezentowanym w dniu dzisiejszym, Sąd zważył, iż powództwo podlega uwzględnieniu, jednakże nie w takim zakresie, w jakim zostało ono zgłoszone.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości zarówno fakt zawarcia umowy przez pozwanego ze stroną powodową umowy pożyczki na kwotę 1.500 złotych, nie budzi wątpliwości wysokość zadłużenia pozwanego oraz związanego z tym zadłużenia, wynikającego z kwoty skapitalizowanych odsetek umownych. Jest to kwestia, która została przyznana przez pozwanego na rozprawie w dniu dzisiejszym i w tym zakresie Sąd uwzględnił powództwo. Zdaniem jednak Sądu należy zakwestionować żądanie pozwu, co do zasądzenia opłat związanych z przygotowywaniem oraz wysyłaniem monitów oraz wezwań do zapłaty oraz skierowania sprawy do postępowania windykacyjnego w łącznej kwocie 198 złotych. W tym zakresie ustalono, iż w umowie pożyczki łączącej strony, w przypadku opóźnienia klienta w spłacie

rat pożyczki, pożyczkodawca jest uprawniony, na podstawie punktu 13 tej umowy, do podjęcia działań upominawczo-windykacyjnych, zgodnie ze wskazaną niżej kolejnością, których koszt każdorazowo ponosi klient w następującej wysokości: koszt przygotowania i wysyłki pierwszego monitu 25 złotych, koszt przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty 49 złotych, koszt przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty 49 złotych, koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego 75 złotych.

W ocenie Sądu Orzekającego tak ustalone opłaty zdecydowanie przekraczają faktyczne koszty poniesione w związku z przygotowaniem i wysłaniem tych wezwań, a także niewyjaśniona jest kwestia dotycząca kosztów poniesionych w związku z przekazaniem sprawy do postępowania windykacyjnego i tym samym koszty te stanowią dodatkowe źródło dochodu pożyczkodawcy, które nie ma żadnego uzasadnienia. Prowadzi to do nieuzasadnionego wzbogacenia pożyczkodawcy poprzez obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. Wedle natomiast przepisów artykułu 58, paragraf 1 i 3 Kodeksu cywilnego czynność prawna sprzeczna z ustawą, albo mająca na celu obejście ustawy, jest nieważna, chyba, że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż w miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy, przy czym, jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy, co do pozostałych części, chyba, że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana. Należało, więc opisane postanowienia umowy pożyczki uznać za nieważne i oddalić w tym zakresie powództwo. Na marginesie warto zauważyć, że faktycznie poniesione koszty tych wezwań oraz działań windykacyjnych mogą być dochodzone na podstawie przepisu artykułu 471 Kodeksu cywilnego. Wobec powyższego, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł jak w punktach 1 i 2 wyroku.

Odnośnie rozliczenia kosztów procesu poniesionych przez strony należy na wstępie wskazać, iż zgodnie z artykułem 98, paragraf 1, strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na podstawie paragrafu 3 wymienionego przepisu, w związku z artykułem 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach, wydatki jednego pełnomocnika, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony. W świetle opisanych wyżej zasad, do kosztów poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć wynagrodzenie reprezentującego ją adwokata, które przy wskazanej wartości przedmiotu sporu, zgodnie z paragrafem 2, ustęp 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, wynosi 1.200 złotych, jak również do kosztów tych należy zaliczyć opłatę sądową w kwocie 30 złotych, co daje łącznie kwotę 1.230 złotych. W niniejszej sprawie strona powodowa przegrała spór tylko w niewielkiej części, a mianowicie, co do kwoty 198 złotych, która stanowi niespełna 10 procent dochodzonego roszczenia. Dlatego też, Sąd zastosował tutaj przepis artykułu 100 Kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko, co do nieznaczącej części swego żądania, albo gdy określenie należnej im sumy zależało od wzajemnego obrachunku stron. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd orzekł, jak w punkcie 3 wyroku.

[koniec części 00:14:49.912]